

sistir cerca de la Corporación Municipal, para que resuelva las peticiones de becas hechas por los padres de los alumnos José Aragonés Xiol y Amador Garrell Soto, quienes asistiendo a clase regularmente **no satisfacen mensualidad** ni tampoco se les ha resuelto su petición en sentido afirmativo ni negativo.»

Acta de 20 de Febrer de 1930. — «El Comité Directivo acuerda el enterado de las becas concedidas por el Ayuntamiento a los alumnos que las solicitaron, si bien insiste de nuevo en el caso de los escolares Aragonés y Garrell que no se han resuelto todavía.»

(Actes del Comitè Directiu, pàgines 9, 15, 21 i 24.)

Crec que això és clar. Únicament si Amador Garrell hagués posteriorment satisfet l'import d'aquestes mensualitats, podria afirmar rodonament aquell «Amador Garrell no deu ni un cèntim», però malhauradament, dels antecedents que resulten en l'administració de l'Escola, puc i dec dir que aquest senyor a qui no sabem per quines raons li fou denegada la concessió d'una beca que sol·licitava, **deixà d'abonar aquestes pessetes que encara reté de l'Institut Docent de referència.**

Amador Garrell, avui el més gran enemic de la nostra Institució, per raó de conveniències purament personals i d'interessos perfectament confessables de botiga, preté en el seu hàbil article del passat diumenge, continuar la campanya insidiosa que s'ha emprès des de «El Diluvio», adaptada naturalment a les formes respectuoses amb què vol vestir «La Gralla». Preté parlar amb el cor a la ma, i ho fa amb el roc a la faixa. L'articulista del setmanari granollerí, que tot fa creure que es el mateix que el del diari barceloní, preté distreure el lector i concentrar la seva atenció sobre de la seva persona que vesteix impudicament de «Simó de Cirineu».

Però els homes d'Acció que no havem vingut per a «furgar en els replecs de la vida privada» de ningú, però sí a treure la careta de tothom qui en portí, per a presentar-lo tal com és davant la consciència pública per a fer-lo conèixer de tothom, per

evitar possibles sorpreses desagradables, ens permetem avui de replicar a aquest mestre de la prosa, no pas per molestar-lo a ell, que no ens interessa. Ens permetem de rectificar el què ha escrit —segurament en un moment de deliri— i li diem: Quan Macià va venir a Granollers el dia 8 de Desembre de l'any 1922, vos estaveu a l'altra banda de la barricada, al costat dels homes que ens negaren la teulada.

Quan aquella memorable reunió de l'«Associació de Música» a la sala de «La Alhambra» en la que es protestava de l'adhesió col·lectiva a l'homenatge del cacic, vos actuaveu al costat del cacic.

Quan l'alçament de tota la ciutat contra la impopularitat de l'emprèstit, vos i «La Gralla» callareu.

Quan abans de la Dictadura l'Ajuntament de Granollers s'adheria a actes d'homenatge a Martínez Anido, governador de Barcelona, vos estaveu al costat de l'Ajuntament.

Quan les dues visites de les patums reials, durant la Dictadura, vos contribuïreu a l'èxit de la festa i ho solemnitzareu amb un extraordinari de «La Gralla».

Quan l'Ajuntament de Granollers, per raons inconfessables d'ordre polític, s'afrontà amb la Mancomunitat de Catalunya i es negà a pagar el contingent provincial, vos des de «La Gralla» estimulaveu l'actitud de rebeldia del nostre Ajuntament i justificareu a el cacic quan aquest corregué a pagar quan fou posada la presidència a mans d'en Sala de Terrassa.

«La Gralla», aquesta premsa immaculada, absolutament identificada amb vos, ha fet política circumstancial al costat dels arrivistes i per això us prego que compareu la nota minça amb que ressenyareu l'any 1922 la visita d'En Macià, amb aquestes dues planes amb que preteniu conquerir avui la predilecció de l'Avi.

I si en qualque ocasió us haveu comportat com a ciutadà centper cent —que no ho nego—, caldria escatir-ne les causes. No podria ésser per a defugir la coincidència amb un cas de competència comercial que es trobés a l'altra banda de la brana?

RAMON MONTAÑA

DE COL·LABORACIÓ

ECONOMIA I FINANCES

COMENTARI A UN ARTICLE

Dijous, dia 5 del corrent, aparegué a les columnes de «La Veu de Catalunya» un article que versant sobre la crisi econòmica mundial i signat per una de les més importants autoritats en matèria financiera, senyor Cambó, tenint per títol «El pànic i la confiança». El sol fet de què nosaltres hagim tractat el mateix tema amb anterioritat en les columnes d'Acció, ens indueix a fer un breu comentari sobre el mateix, màxim si es té en compte la coincidència de criteri en alguns punts de l'esmentada qüestió, que com la sobreproducció ocorreguda en el període 1922-29 i els deutes de guerra atribueix també el senyor Cambó com a causes originàries de la crisi mundial, puix si bé diu que «per damunt de tots els factors econòmics i financers, el que més influeix en el persistent agreujament de la crisi, és el **pànic** i que la única cosa que pot posar-hi terme, millorant per ella sola la situació i permetent que pugui aplicar-se, amb eficàcia, remeis específics, és la **confiança**», més avall explica en que ha de consistir aital **confiança**, de la següent manera: «una intel·ligència sincera i total entre França i Alemanya; un acord que anivelli els pressupostos dels Estats de l'enorme feixuguesa de les despeses militars i alliberi la humanitat d'una angouxa constant; una solució definitiva del problema dels deutes de guerra...», i més avall afegeix: «Caldrà examinar si cal prosseguir, o modificar, o abandonar la política de racionalització que

ha estat de moda en els darrers anys, i que ha contribuït tant a crear el desequilibri entre la producció i el consum i a desenvolupar aquesta formidable malaltia dels obrers sense feina, que constitueix un ferment de revolució social i produeix el desordre en els pressupostos de l'Estat, de la Província i del Municipi.»

Aquests paràgrafs els reproduïm per considerar-los els més importants del seu article, car d'ells i complementats pel conjunt de l'article, se'n dedueix que el senyor Cambó reconeix també com a causes originàries de la crisi, la sobreproducció que tingué lloc en el període 1922-29, per un excés de racionalització de les indústries i un excés de la maquinària, i els deutes de guerra; puix si bé avui dia la sobreproducció va desaparèixent per a ésser substituïda per el **pànic**, ço és per un defalliment general de negocis i per manca de demanda de primeres matèries, això no es res més que una nova fase del decurs de la crisi produïda per les causes originàries esmentades; succeeix el mateix que amb una persona que se li lesioni algún òrgan, que fa que s'alteri el funcionament normal del seu organisme i que es manifesta amb un defalliment general de la mateixa.

El senyor Cambó confessa en el seu interessant article, encara que molt dissimuladament, que la causa de la crisi que està devorant a la humanitat, és l'abús que ha comès en els darrers

anys que han succeït a la Gran Guerra, el règim capitalista de l'economia del món; criteri aquest que el compartim del tot i que creiem d'absoluta necessitat que els diversos Estats es posin d'acord en matèria de legislació social a fi d'escursar les riendes al capitalisme si és que es vol sortir d'una vegada de l'anguniosa situació d'avui i orientar l'economia per nous viarans de prosperitat. Una supressió total del règim capitalista seria actualment temerari i de caràcter fatal; la estructura social de la humanitat no està encara prou preparada per a rebre un canvi tan radical; però una revisió del mateix —i ben entès, volem dir un Govern en cada Estat que estigui amb íntim contacte i concòrdia amb els demés dels altres països i que legisli amb el sentit de coordinar els factors de la Producció i coordini els interessos econòmics de Estat amb Estat— és, al nostre entendre necessària per donar solució a la crisi i evitar o quan menys atenuar els efectes de les que puguin presentar-se a l'avenir.

«Un acord que anivelli els pressupostos dels Estats de l'enorme feixuguesa de les despeses militars...» —diu el senyor Cambó—; mes aquest acord que pregona el senyor Cambó com a remei de la crisi, no pot ésser altre que un acord econòmic amb les diverses nacions. Mentre cada nació continuï voltada d'una formidable barrera duanera que impedeixi la sortida dels productes de les demés; mentre les nacions acreedores per reparacions de guerra segueixin negant-se a acceptar el cobrament de llurs crèdits amb espècies, lo qual permetria lliberar als deutors de l'enorme càrrega que suporten a l'ensem que es donaria feina a llurs obrers; i mentre cada nació procuri derrotar econòmicament a les demés arrebatant-les-hi mercats amb mires a estendre el seu domini econòmic, no hi hauria l'empenta